

сията си, отправилъ на 29 януарий, отъ Букурещъ, една просба до училищното настоятелство, въ която, като изтъквалъ какъ и до сега носи „петната на онѣзи гнѣсни клевети“, разпространени за него въ Влашко и Молдова, настоявалъ да му се възвърнатъ правата, за да не би нѣкой другъ пакостникъ да се опита да го дискредитира отново предъ жителитѣ на Пloeщъ и Беряска.

За да може да ръководи съ по-голѣмъ авторитетъ защитата на сѣнароднитѣ си предъ властѣта и сѣдилищата, Селимински получилъ на 1 юлий 1836 г. отъ общината Новъ-Сливенъ едно пълномощно, съ което билъ назначенъ за неинъ „генераленъ настоятелъ“. Документътъ билъ потвърденъ и отъ полицейската управа въ Пloeщъ, на 30 ноемврий с. г. Споредъ него, Селимински ималъ право да действува въ всички дѣла отъ името на общината, като за по-важнитѣ въпроси се допитвалъ до членоветѣ на настоятелството и спечелвалъ болшинството имъ за мнението си. И че Селимински е оправдалъ съ ревността си и вещината си довѣрието на своитѣ съграждани, показва най-добре свидетелството, което тѣ му издаватъ три години по-късно, на 20 ноемврий 1839 г. То, — подсказано навѣрно отъ самия Селимински, който е ималъ нужда да се защити и препорѣча въ даденъ моментъ, — гласи:

„Ние, подписанитѣ, даваме настоящето удостовѣрение на нашия сѣнародникъ г. И. Селимински за доказателство на признателностъ за добринитѣ, които ни направи въ разни времена, като показва повече, отколкото другитѣ, усърдие и като добродетеленъ и безкористенъ патриотъ. Въ турско време, повиканъ отъ общината на тракийския ни градъ Сливенъ, той напустна всичкитѣ блага на Европа и дойде, за да принесе себе си жертва за своето отечество съ голѣмъ рискъ на живота си. Въ руско време пакъ се отзова на отечествения гласъ, та остави спокойния, безопасния и приятния си животъ, за да работи за благо на своитѣ съграждани. Ние, като колонисти въ Беряска и Пloeщъ, трети пѣтъ го повикахме, и той на драго сърдце напустна своето спокойствие и частната си работа, та дойде между насъ, за да бѣде полезенъ съ своето благоразумие и съ своята опитностъ, както това е свещена длѣжностъ на всѣки патриотъ“ . . .

Подписано е това удостовѣрение, което изтъква и препорѣчва на край „общественитѣ добродетели“ на Селимински,